

τοῖς ὑπὸ τοῦ Απόλλωνος ἐνῷ ἔφύ) απέ τοὺς Δελφοῖς, ἢ τὰ φρικῶδη τέρατα ἀτίνα, ὑπείκοντα εἰς τὴν μῆναν τῆς Ἀθηνᾶς, περιέσφιγξαν τὸν ἱερότυλον Λαοχώντα, ἢ τὰ δύο αἰνὰ πέλωρα, τὰ σταλέντα ὑπὸ τῆς Ἡρας διὰ νὰ πνίξωσι τὸν Ηρακλῆ ἐντὸς τῆς κοινίδος του. Ἱσταν ἐκ τοῦ εἶδους τῶν δριών ἐκείνων τοὺς δικοίους καλοῦμεν σήμερον Βόας; Ὁ Ἀριστοτέλης δὲν ἀναφέρει τοιοῦτον ὄνομα διμιλεῖ μόνον περὶ λιβυκῶν τινῶν ὅφεων μεγέθους καταπληκτικοῦ, οἵτινες, καταδιώξαντες τινάς δόδοιπόρους, ἀνέτρεψαν καὶ μίσην τριήρη. Ὁ Πλίνιος πρῶτος ἀναφέρει τοὺς Βόας, προσθέτων δὲ τις ὀνομάσθηταιν οὔτω, διότι ἐθῆλαζαν γάλα δαμάλεων· ἡ περίεργος αὐτῇ ιδέα σώζεται καὶ μέχρι τοῦ νῦν μεταξύ τινων λαῶν. Ἀλλ' ὁ Πόνιος τοῦ Ἀπόλλωνος, τὰ τέρατα τοῦ Αποκόρωντος, τὰ αἰνὰ πέλωρα τοῦ Θεοκρίτου, οἱ ὑπερμεγέθεις δράκοντες τοῦ Πλινίου, ἐλυμαίνοντο τὴν Ἑλλάδα, τὴν παραλίαν τῆς Ἀσίας, καὶ τὴν Ἰταλίαν, ἐνῷ σήμερον εἰς κάνεν τῶν μερῶν τούτων οὖδ' ἵχνος φαίνεται τοιούτων θηρίων. Μήπως ἡ ζωηρὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ιταλῶν φαντασία, μετέβαλε τοὺς μικροὺς καὶ συνήθεις ὅφεις εἰς ἀγρίους καὶ σαρκοβόρους δράκοντας, ἡ μήπως Βόαι ἀνθρωπόμορφοι ἀπεδίωξαν τὰ παμφάγα ικεταίς θηρίας εἰς τὴν Ἀφρικήν, τὸν νέον κόσμον καὶ τὰς Ἰνδίας;

Οἱ Βόαι δὲν εἶναι ιοβόλοι· ἔχουσιν ὅμως μῆκος ἐπὸ τριάκοντα μέγρις ἔξηκοντα ποδῶν, καὶ δύναμιν μιῶδη τοσοῦτον ἀκαταμάχητον, ώστε καταπυντρίζουσι καὶ τὰ μεγαλύτερα ζῶα περιελισσόμενοι εἰς αὐτά. Καὶ ποτὲ μὲν καταδιώκουσι ταῦτα, ποτὲ δὲ ἐνεδρεύοντες, δρυμῶσιν αἴροντες κατ' αὐτῶν. Κρυπτόμενοι ὑπὸ τὸν χόρτον, ἢ ἀπαιωρούμενοι ἀπὸ τῆς θύρας εἰς κλάδους δένδρων, περιμένουσι τὰ θύματά των, καὶ ἀμα παρατηρήσωσι κάνεν μακρόθεν, πετῶσι σχεδὸν πρὸς αὐτό, τόσον εἶναι ταχεῖς καὶ ἐπίκινητοι· ἀφοῦ δὲ περιτυλιχθῶσι περὶ τὸ σῶμά του, καὶ συνθλάσωσιν, ὡς εἴπομεν, αὐτὸ, τὸ ἀλείφουσι μὲ τὸν μυξώδη καὶ βρωμερὸν σίελόν των, καὶ ἀνοίγοντες τὸ στόμα των ὡς χάσμα βαράθρου, τὸ καταπίνουσιν. Οὕτωπως καταβροχθίζουσι καὶ σκύλους, καὶ θλάφους, καὶ βόας δλοκλήρους.

Ἐπειδὴ τὰ θηρευόμενα εἶναι συνήθεις μεγάλα, οἱ δὲ Βόαι δὲν μασσῶσιν ἀλλὰ καταπίνουσιν, ἢ κατάπιστις καὶ ἡ χώνευσις διαρκοῦσιν ἐξ ἀνάγκης πολὺν χρόνον. Εάν τις καταλάβῃ Βόαν ἀσχολούμενον εἰς τὸν εἰσάγη εἰς τὸν φάρυγγά του ζῶον, εἰν' εὔκολον τὰ τὸν φονεύσῃ· διότι, οὔτε γὰρ φύγη δύναται, οὔτε γὰρ ἐγκαταλείψῃ τὸ θηρευθὲν, καθὸ συνεχόμενον ὑπὸ τῶν καμπύλων καὶ ἀγκιστρωδῶν δόδύτων του. Μετὰ τὴν κατάποσιν, ἀποσύρεται εἰς τόπον παράμερον, ὃντος μένει ἀκίνητος μέχρι τῆς πέψεως. Ἐπειδὴ δὲ αὐτῇ δὲν γίνεται εὐκόλως, τὰ κρέατα σηπόμενα ἐποπνέουσι δυσωδίαν ἀνυπάφορον, ἥτις, διαδιδομένη μακράν, προδίδει τὴν παρουσίαν τοῦ ἀδηφάγου δράκοντος.

Οἱ Βόαι δρυμῶσι καὶ κατ' ἀνθρώπων, ὡς ἀποδικνύεται ἔχ τοῦ συμβάντος εἰς γαύτην, τὸ δποῖον παριστᾶ ἡ ἀντικρὺ εἰκὼν.

Πλοῖον διαπλέον πρὸ τινῶν ἐτῶν τὴν θάλασσαν τῶν Ἰνδίων, ἔστειλε τὴν λέμβον του μετά τινων ναυτῶν εἰς τινὰ γῆτον διὰ ν' ἀγοράσῃ τρόφιμα. Οἱ ναῦται, φθάσαντες εἰς τὴν Ἑγρὰν, ἀφῆκαν τὴν λέμβον ὑπὸ τὴν φυλακὴν ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, καὶ ἐπρογόρευταν εἰς τὰ ἐνδότερα. Οὗτος δὲ μείνας μόνος, ἀπεκοιμήθη ὑπὸ τὰ ἐδώλια ἀλλ' ἐν τοσούτῳ παχυμεγέθης τις Βόας, ἔξειθών του δάσους, ἥλθεν εἰς τὴν λέμβον, καὶ περιετύλιξε δι' ἀπειρῶν σπειρῶν τὸν κοιμώμενον. Εἴτηχώς δυνατὸς κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην ὥραν ἔφεσαν οἱ σύντροφοι του, καὶ πληγάσαντες τὸ θηρίον, ἀπέκοψαν μέρος τῆς οὐρᾶς του. Μετὰ ταῦτα, θανατώταντες αὐτὸ, τὸ ἐμέτρησαν, καὶ εὗρον δὲι εἶχεν ἔξηκοντα δύο ποδῶν καὶ τινὰ δακτύλων μῆκος.

Η ΔΙΚΗ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ.

ΕΚ ΤΗΣ ΝΕΩΤΑΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

ΤΟΥ ΜΑΚΩΛΑΙΟΥΣ.

'Υπὸ Κ. Π. (1).

Τῇ 27 Απριλίου 1688 ἔξεδωκεν δι βασιλεὺς (2) δευτέραν συγχωρητήριον διακήρυξιν, ἐν ᾧ ἐπανελάμ-

(1) Αἱ σημειώσεις τοῦ πρωτοτύπου δὲν μεταφράσθησαν, διότι αἱ μὲν πλεῖσται ἀφορῶσι τὰς πηγὰς, τῶν ὅποιων ἀθεωρήθη περιττὴ ἡ παράθεσι, διλλγαὶ δὲ τινὲς περιέχουσιν ἀναπτύξεις μὴ ἀταγομέρας ἦλιος εἰς τὸ πρικείμενον δρᾶμα. "Οθεν, ἀτὶ τούτων, προσετέθησαν ὑπὸ τοῦ μεταφραστοῦ σημειώσεις ἀλλαι, δυνάμεται γὰρ βοηθήσωσι τὸν Ἑλληνα ἀραγγώστην εἰς τὴν κατάληγειν τῶν προσώπων καὶ πραγμάτων περὶ ὧν ἐγταῦθα ὁ λόγος.

(2) Ο βασιλεὺς περὶ οὐ πρόκειται εἶναι δι σχατού Στυναρτίδης Ἰάκωβος Β'. τοῦ ὅποιου τὰ ἐπανειλημμένα πολιτικὰ σφάλματα ἐπήγαγον, μετ' ὀλίγους μῆρας, τὴν ἀξιωμημόνευτον Ἀγγλικὴν μεταπολίτευσιν καὶ τὴν καθαρεύσιν τοῦ ἡγεμόνος ἐκείνου. Περὶ δὲ τῆς συγχωρητηρίου διατάξεως, παρατηροῦμεν τὰ ἔξητα. Ο βασιλεὺς ἦτο καθολικὸς, ἐκ δὲ τῶν ὑπηκόων αὐτοῦ, ὀλίγιστοι μὲν, μόλις τὸ 1|50 τῶν κατοικῶν, ἐπρέσβευον τὸ δόγμα τοῦτο, οἱ δὲ πλεῖστοι ἦσαν διαμαρτυρόμενοι διαφόρων αἰρέσεων, δηλαδὴ, Ἀγγλικαγισταὶ, πρεσβυτεριαροὶ, ἀρεξάργητοι, βαπτισταὶ κτλ. Κατὰ τὺς κειμένους νόμους, μόνοι οἱ Ἀγγλικαγισταὶ ἢ Ἐπισκοπικοὶ λεγόμενοι ἦσαν ἵκαροι γὰρ λάβωσι δημόσια ἀξιώματα, εἰς δὲ τοὺς λοιποὺς πάρτας, Καθολικοὶ, πρεσβυτεριαροὶ κτλ. οὐ μόνον τοῦτο δὲν ἦτορ ἐπετετραμμένορ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐλευθέρα τέλεσις τῆς λατρείας αὐτῶν ἦτορ ἀκηγορευμένη, ἐπὶ ποιηταῖς βαρεταῖς. Η συγχωρητήριος διάταξις ἐπέτρεψεν εἰς

βανεν ὀλόκληρον τὴν κατὰ Ἀπρίλιον τοῦ προηγου-
μένου ἔτους δημοσιευθεῖταιν. Ὁ μέχρι τοῦδε βίος αὐ-
τοῦ, ἐλεγεν, ἦτον ἴκανὸς βεβαίως νὰ πείσῃ τὸν λαόν
του. ὅτι δὲν ἦτον ἄνθρωπος δυνάμενος εὔκόλως νὰ πα-
λινφύσῃ. Ἐπειδὴ δικαὶος ἄνδρες ἐπίδουλοι ἐξήτησαν
νὰ πασακείσωσι τοὺς πολλοὺς, ὅτι εἶναι ἐνδεχόμενον
νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν, ἐνόμισεν
ἄναγκαιον νὰ ἀποφανθῇ, ὅτι ἡ πρόθεσίς του εἶναι
ἀμετάθετος καὶ διτεῖ ἔχει σταθερὰν ἀπάφασιν νὰ μὴ
μεταχειρισθῇ μὲν εἰμὴ ἀνθρώπους ἕτοίμους διτας
νὰ συμπράξωσιν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν βουλευμάτων
αὐτοῦ, νὰ παύῃ δὲ πολλοὺς ἀπειθεῖς πολιτικοὺς καὶ
στρατιωτικοὺς ὑπαλλήλους. Ἀνήγγελος δέ, ὅτι με-
λετῷ νὰ συγκαλέσῃ τὰς βουλὰς τὸ βραδύτερον κατὰ
Νοέμβριον μῆνα, καὶ προέτρεπε τοὺς ὑπηκόους του
νὰ ἔκλεξωσιν ἀντιπροσώπους προθύμους νὰ συνδρά-
μωσιν αὐτὸν εἰς τὸ μέγα ἔργον τὸ δποῖον ἐπεχείρησεν.

Ἡ διακήρυξις αὕτη προεξένησε κατ' ἀρχὰς μικρὰν
ἐντύπωσιν, διότι οὐδὲν καινὸν περιεῖχεν, οἱ δὲ ἄνθρωποι
ἡπόρησαν πρὸς τί διατίλεντος ἐσθε τὸν κόπον νὰ δη-
μοσιεύσῃ ἐπίσημον παράγγελμα μόνον διὰ νὰ εἴπῃ εἰς
αὐτούς, ὅτι δὲν μετέβαλε γνώμην. Ὁ δὲ Ἰάκωβος,
ἀγανακτήσας Ἰησούς διὰ τὴν ἀδιαφορίαν μὲ τὴν δποίαν

δλοὶς τοὺς ὑπηκόους τοῦ βασιλέως, οἰουδήποτε
θρησκεύματος καὶ ἀντίτην περιεῖχεν, οἱ δὲ ἄνθρωποι
ἔξασκησαν τὴν λατρείας αὐτῶν καὶ τὴν ἰκανότητα
τοῦ λαμβάνειν πᾶν δημόσιον ἀξιωμα, πολιτικὸν ἢ
στρατιωτικόν ὥστε ἐκ πρώτης ὅψεως ἡ διάταξις
ἥτορ εὐλογεύσατη καὶ δικαιοτάτη. Ἀλλ' ὁ πραγ-
ματικὸς αὐτῆς σκοπὸς ἦτορ ὀλεθρίος. Ὁ Ἰάκωβος
Β'. ἐξ ἀρχῆς τῆς βασιλείας αὐτοῦ, προέθετο δό-
τινά νὰ καταστήσῃ ἀπαρτας τοὺς Ἀγγλούς Κα-
θολικοὺς καὶ νὰ καταργήσῃ τὰ δικαιώματα τῶν
βουλῶν, λαμβάνων αὐτὸς ἀλαγ τὸ κράτος. Τὴν
δὲ ἐκπλήρωσιν τῆς προαιρέσεως ταῦτης ἐπεδίωξε
καὶ δι' ἀλλων μὲν πολλῶν πράξεων καὶ διατάξεων,
ιδίως δὲ διὰ τῆς προκειμένης. Ὁ ἀ.ληθῆς σκοπος
αὐτοῦ ἦτορ, ἅμα καθιερώσας τὴν ἀρχὴν ὅτι ἀπαρ-
τεῖς οἱ Ἀγγλοι εἴναι δεκτοὶ εἰς τὰ δημόσια ἀξιώ-
ματα, νὰ ἐπιτρέψῃ δὲ, βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον,
τὰ ἀξιώματα ταῦτα εἰς καθολικούς, διὰ νὰ βιάσῃ
οὗτως ἔκαστον Ἀγγλον, θελούτα νὰ λάβῃ δημόσιον
ἀξιωμα, νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν καθολικὴν θρησκείαν.
Πρὸς τούτους, ἡ ἀπαγόρευσις τῆς δποίας ἡ συγχω-
ρητήριος διάταξις ἀπεγήρατο κατ' ἐπιφάνειαν τὴν
κατάργησιν, ἦτορ βεβαίως ὀλεθρία, ἀλλ' οὐδὲν ἦτ-
τον ἡ ἀπαγόρευσις αὐτῇ εἶχε γομοθετηθῆναι πότε τῷ
παρλαμέντῳ, δηλαδὴ ὑπὸ τῶν βουλῶν, ἥδη δὲ ὁ
βασιλεὺς ἐψήφιζε τὴν κατάργησιν αὐθαιρέτως, χω-
ρὶς νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ λάβῃ τὴν εἰς τοῦτο συναιρε-
σιν τοῦ γομοθετικοῦ εὐεδρίου ὥστε προδῆλως ἐ-
σφετερίζετο ἀπαστρα τὴν γομοθετικὴν ἔξοντα.
Διὰ
τοὺς λόγους τούτους ἀπαρτεῖς σχεδὸν οἱ Ἀγγλοι,
καὶ αὐτοὶ οἱ μᾶλλον ἀφωτιωμέτροι εἰς τὸν Ἰάκω-
βον Β'. καὶ, τὸ περίεργον, αὐτοὶ τῶν Καθολικῶν
οἱ φρονιμώτεροι, δὲν ἐπεδοκίμασαν τὴν διάταξιν
ἐκείνην.

τὸ κοινὸν ἐδέχθη τὴν περὶ τῆς σταθερᾶς αὐτοῦ ἀπορ-
τεως ἀγγελίαν ἑκείνην, καὶ νομίζων τὴν ἀξιοπρέπειαν
του προσθετικήν εἶναι δὲν ἐπιχειρήσῃ νέον τι καὶ
ἀλλόκοτον, ἐξέδωκε, τῇ 4 Μαΐου, διάταγμα, διὸ οἱ
παρήγγειλε νὰ ἀναγνωσθῇ ἡ τῆς προηγουμένης ἐδο-
μάδος διακήρυξις, κατὰ δύο ἡλιαπαλλήλους κυριακὰς
εἰς διας τὰς ἐκκλησίας τοῦ βασιλείου, ἐν καιρῷ
τῆς λειτουργίας καὶ ὑπὸ τῶν λειτουργούντων ἵερέων.
Ἐν Δονδίνῳ (3) καὶ ἐν τοῖς προαστείοις, ἐπρεπε νὰ
γίνῃ ἡ ἀνάγνωσις τῇ 20 καὶ τῇ 28 Μαΐου, εἰς δὲ
τὰ λοιπὰ τῆς Ἀγγλίας μέρη, τῇ 3 καὶ τῇ 10 Ἰου-
νίου. Οἱ ἐπίσκοποι παρηγέλλοντο προστούτοις νὰ
διανείμωσιν εἰς τὰς ἐπαρχίας αὐτῶν ἀντίτυπα τῆς
διακηρύξεως.

Ἐὰν ἀντλογιεθῶμεν, ὅτι δὲ κλῆρος τῆς ἐπικρατού-
σης θρησκείας (τῆς Ἀγγλικανικῆς). ἀπας σχεδὸν ἀνε-
ξιρέτως, ἐθεώρει τὴν συγγωρητήριον διακήρυξιν ὡς
παραβιάζουσαν τοὺς νόμους τοῦ κράτους, ὡς παρα-
βαίνουσαν τὴν ἐπίτημον βασιλικὴν ὑπόσχεσιν καὶ ὡς
καταρέρουσαν πληγὴν καιρίου εἰς τὰ προάμισα καὶ
τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ, δὲν ἐπιτρέπεται Ἰησοῦς νὰ ἀμφι-
βάλλωμεν, ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος διάταγμα ἐξεδόθη
ἐπίτηδες διὰ νὰ περιελθήσῃ δεινῶς τὸν κλῆρον ἐκεῖνον.
Οἱ πολλοὶ ἐπίτευον μαλιστα, ὅτι δὲ Πέτρος (4) ἐξέ-
φρασε τὴν πρόθεσιν ταύτην δι' αἰτηρᾶς τίνος μετα-
φορᾶς, παρὰ τοῖς ἀνατολικοῖς εἰθισμένης, εἰπὼν, ὅτι
Θάλεις ἀναγκάσσει τοὺς κληρικοὺς αὐτοὺς νὰ φάγωπ
χόπρον, καὶ τὴν γειρίστην καὶ βδελυκτοτότην πάσης
χόπρου. Ἄλλ' ὅσῳ τυραννικῇ, ὅσῳ κακοήθης καὶ δι-
ῆτον ἡ παραγγελία : ἥδύνατο ἀρά γε δ' Ἀγγλικανικὸς
κλῆρος νὰ ἀποποιηθῇ τοῦ νὰ ὑπακούῃ εἰς αὐτήν;
Ο βασιλεὺς ἦτορ φύτει αὐθαίρετος καὶ αὐτηρός ἡ
διεδικασία τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς (5) συνο-
πτική, δισον ἡ διεδικασία τῶν στρατοδικείων πᾶς
δ τολμήσας νὰ ἀντισταθῇ ἐκεῖνονευε νὰ ἐξωσθῇ, ἐν-
τὸς μιᾶς ἐδδομάδος, ἀπὸ τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ, στε-
ρούμενος ἀπαντος τοῦ εἰσοδήματος του, ἀνακηρυττό-

(3) Κερίως ἐπρεπε νὰ γράφωμεν τὴν πόλιν
ταῦτην Λονδίνον, κατὰ τὸν Πιολεμαϊκόν
ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπεκράτησεν ἄχρι τοῦδε ἡ γραφὴ
Αορδίνον, καθ' ἔτερον λατοικόν τύπον Londi-
nū, μὴ μετακινήσωμεν τὰ καθεστῶτα.

(4) Ο Πέτρος αὐτὸς, ἡ μᾶλλον Ἐδουάρδος
Πέτρος, ἦτορ Ἀγγλος Ἰησουνίης, ἰδιαίτερος τοῦ
βασιλεὺς σύμβουλος καὶ θερμότατος καὶ παρα-
λογώτατος συμπλάκτωρ περὶ τὸ δισκαιόρθωτον
ἔργον τῆς εἰς τὸν Καθολικισμὸν προσαγωγῆς ἀ-
παγορεύσας τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ. Πλειότερον δὲ Ἰησοῦς
ἀπάρτωτ τῷ ὀλεθρίῳ σύμβουλων εἰς αὐτὸν βα-
σιλεὺς ἐκεῖνος ἐδωκεν ὡτα ἀκροάσεως, συνετ-
λεσεν δὲ Ἰησουνίης αὐτὸς εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ
οίκου τῶν Στυλαρτῶν.

(5) Οι Θεοδωρίδαι βασιλεῖς (Tudor), οἱ ἀρ-
χατες τῆς Ἀγγλίας απὸ τὰ τέλη τῆς 15ης ἑκα-
τοταετηρίδος μέχρι τῶν ἀρχῶν τῆς 17ης (ὅτε τῷ
1602 κατέλαβε τὸν θρόνον διὰ τοῦ πάππου τοῦ Ἰακώ-
βου Β'. καὶ ἀρχηγέτης τῶν Ἀγγλίᾳ Στυλα-

μενος ἀνίκανος εἰς τὸ νὰ λάβῃ πᾶν ἄλλο ἐκκλησιαστή
καὶ ἀξιωματικόν, καὶ ἀναγκαζόμενος οὕτω νὰ ψωμοῖητήσῃ
τὸ δύριος εἰς θύραν. Ναι μὲν, ἐὰν τύμπας ὁ κλῆρος
ἀνίστατο ἀπὸ κοινοῦ εἰς τὴν βασιλικὴν θέλησιν, ἦτο
καθανάτον διτὶ καὶ αὐτές ὁ Ἰακωβος δὲν ἤθελεν ἵστως
τολμήσει νὰ τιμωρήσῃ διὰ μιᾶς 10,000 ἑνόγχους.
Ἄλλο καιρός δὲν ὑπῆρχε διὰ νὰ γίνῃ τοιχότητη συ-
νεννόησις. Τὸ διάταγμα ἐδημοσιεύθη τῇ 7 Μαΐου,
τῇ δὲ 20 ἐπρεπε νὰ ἀναγνωσθῇ ἡ διακήρυξις εἰς ὅλας
τὰς ἐκκλησίας τοῦ Λονδίνου καὶ τῶν πέριξ αὐτοῦ.
Εἴντος δεκατετάρων ἡμερῶν, δεῃ δραστηριότης καὶ
ἄν κατεβάλλετο, δὲν ἦτο διγνητόν, διὰ τὴν κατά-
την ἐποχὴν ἀκείνην ἀτέλειαν τῶν μέσων τῆς συγκοι-
νίας, νὰ γνωσθῇ ἡ πρόθετη; οὐδὲ τοῦ δεκατημο-
ρίου τῶν καθ' ἄπαν τὸ βασίλειον ἐφημερίων. Καὶ
αὐτῶν δὲ τῶν ἐπισκόπων δῆλον δὲν ἦτον εὔχολον νὰ
δικτυθῇ ἡ γνώμη, ἐντὸς τόσον μικροῦ διαστήματος.
Πρὸς τούτοις, ἀποποιηθέντας τοῦ Ἀγγλικανικοῦ κλή-

ροῦ νὰ ἀναγνώσῃ τὴν διακήρυξιν, φόβος ὑπῆρχε μή-
πως οἱ τῶν ἄλλων αἱρέτεων διαχωριζόμενοι, πα-
ρεῖηγοῦντες τὴν ἀποκόπητιν ταύτην, καὶ ἀπελπισθέντες
τοῦ νὰ τύχωσιν οἰαςδήποτε ἀνεξιθητικές παρὰ τοῦ
Ἀγγλικανικοῦ κλήρου, προσνείμωσιν ἀπαγ. αὐτῶν τὸ
βάρος εἰς τὴν πλάστιγγα τῆς αὐλῆς.

Οὐεγ δὲ κλῆρος ἐδίστασεν ἐπὶ πολὺν χρόνον, καὶ
δὲ δισταγμὸς οὗτος εἶναι δξιος συγγνώμης. διέτετας τῶν ἐπιτηματέρων καὶ μάλιστα ἐν εὐνοίᾳ τοῦ κοινοῦ
διεκτελούντων λαϊκῶν συνεδριάλευσον μᾶλλον τὴν ὑπο-
ταγὴν, θεωροῦντες, διτὶ ἡ μὲν ἀπὸ κοινοῦ ἀντίστατης
ἦτο διστεπίτευκτος, ἡ δὲ ἀντίστασις τινῶν μένον κλη-
ρικῶν ἤθελεν ἀποβῆ ἐι. αὐτοὺς μὲν ὀλεθρία, εἰ. δὲ
τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ Εθνος μικρᾶς ὥφελείας προσένος.
Ταῦτα ίδιας ἐπρέπειον δὲ Ἀλίφαξ (Halifax) καὶ ὁ
Νοττιγγάμιος (6). καὶ ἐντέτοις ἡ τεταγμένη ἡμέρα

τε τὸ Παρλαμέντον ἐπέτρεψε μὲν πάλι τὴν
σύστασιν κατωτέρω τινῶν ἐκκλησιαστικῶν δι-
καιοσηρίων, τὰ δποτα ἔθεωρει ἀπαρατητα εἰς τὴν
διεξαγωγὴν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων τῆς
ἀρωτάτης δμως ἐπιτροπῆς οὐ μόνο τὴν ἀτέρθωσιν
δὲρ ἐψήγισεν, ἀλλὰ καὶ βητῶς τὴν δριστικὴν κα-
τάρησιν ἐπανέλαβεν. Οὐδὲτε ἡττιν δὲ Ἰακώβος
Βα., τῷ 1686, συνεκρότησεν αὐθαιρέτως τὴν εἰ-
ρημένην ἐπιτροπὴν, θεωρήσας προσφορώτατον τὰ
μεταχειρισθῆ, πρὸς ἀποκατάστασιν τοῦ Καθολι-
κισμοῦ εἰς τὴν Ἀγγλιαν, αὐτὴν ἐκείνην τὴν ὑπέ-
ρογκον κυριαρχίαν, τὴν δποτα ἀλλοτε οἱ Θεοδω-
ρίδαι ἐσφετρίσθησαν διὰ νὰ ἐπιεύχωσι τὴν κα-
τάλυσιν τοῦ Καθολικισμοῦ καὶ τὴν παγίωσιν τοῦ
Ἀγγλικανικοῦ δόγματος. Αὗτη λοιπὸν εἶραι ἡ
ἐπιτροπὴ περὶ ἣς γίνεται λόγος ἐν τῷ κειμένῳ.

(6) Ο δποκόμης Ἀλίφαξ ἡτορ ὁ μεγαλοφυέστε-
ρος καὶ ὁ μετριοπαθέστερος τῶν πολιτικῶν ἀρδρῶν
τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐπὶ πολὺν χρόνον διετέλεσεν
ὑπουργὸς τοῦ Καρόλου Βα. καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἰα-
κώβου Βα. ἐχωρίσθη δὲ ἀπὸ τούτου, μὴ θελήσας
νὰ συμπράξῃ εἰς τὸν ἐπιβούλους αὐτοῦ σκοποὺς
κατὰ τοῦ θρησκεύματος καὶ τοῦ πολιτεύματος, καὶ
διετέλει ἐκτοτε ἀτετολιτεύμενος. Ἀλλὰ, ἐκ φύ-
σεως καὶ ἐκ συστήματος ἐχθρὸς ὁ πάσης βίας,
ἐπεδίωκε τὴν νόμιμον, τὴν εἰρηνικὴν διόρθωσιν
τῶν πραγμάτων καὶ ἐζήτησε μέχρι τέλους, ἀν καὶ
ματαλως, νὰ ἀποφύγῃ τὴν καταστροφὴν τοῦ οίκου
τῶν Στυπαρτιδῶν. — Ο Κόμης Νοττιγγάμιος
εἶλκε τὸ γένος ἀπὸ οίκου περιωρύμονον ἐπὶ τῇ γο-
μμαθείᾳ αὐτοῦ. Ο ἀδελφὸς τοῦ πάππου του ὑπῆρ-
ξε σφραγιδοφύλαξ τοῦ Καρόλου Αντονίου καὶ ὁ πατήρ
του, σφραγιδοφύλαξ τοῦ Καρόλου Βα. Ήτο δὲ
καὶ αὐτὸς νομικὸς λόγον ἀξιος καὶ βήτωρ διάση-
μος, μάλιστα δὲ διεκρίνετο ἐπὶ τῇ χρηστότητι τοῦ
βίου, πρᾶγμα σπάνιον εἰς τὸν χρόνον τούτου
τῆς Ἀγγλικῆς Ιστορίας. Μέχρι πρὸ μικροῦ διετ-
λεσεν ὑπέρμαχος θερμὸς τῆς μοραρχικῆς ἐξουσίας,
ἄλλο ἡ ἀπροκάλυπτος κατὰ τῶν θεμελιωδῶν τοῦ
Κράτους νόμων ἐπιβούλη, ἕσπρωξε καὶ τούτον την
καὶ αὐτὸν καὶ προκατόχου τοῦ Ἰακώβου, Βα. Το-

δικοῖον ἔχει διατάξεις τοῦ νὰ ἀποφράνεται ἀργόν τους νόμους; (27) Καὶ ἐξ ὑμῶν δέ τινες: δὲν ἔχησυται καὶ δὲν ἔγραψαν ὑπὲρ τοῦ δικαιώματος τουτου; Τοῦτο εἶναι σημαία στάσεως. Θέλω νὰ δημοσιεύθῃ ἡ διακήρυξις μου. » « Δύο ἔχομεν νὰ ἐκπληρώσωμεν καθήκοντα », ἀπήντησεν ὁ Κήνιος, « τὸ καθῆκόν μας πρὸς τὸν Θεόν, καὶ τὸ πρὸς τὴν Μεγαλείστητά σου καθῆκον τιμῶμεν. Σὲ, βασιλεῦ, ἀλλὰ φιδιόν μείνα τὸν Θεόν. » « Τοιαύτη ἀρχὴ γε προσῆκεν εἰς ἐμέ ἀμοιβῆ; » εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον δργούμενος. « εἰς ἐμὲ δεῖται ἀγεδείχθην τοιοῦτος τῆς ἐκκλησίας ὑμῶν φίλος: δὲν ἔλπιζον τοῦτο ἀπὸ τινας ἐξ ὑμῶν. Απιτῶ ὑποταγῆν. Η διακήρυξις μου πρέπει νὰ δημοσιεύθῃ! Εἰσθε αἵρυκες τῆς στάσεως. » Διατέθητε ἴδω; « Απέλθετε εἰς τὰς ἐπαργύριας σας καὶ πυρατεύαστε τὴν ὁρειλαμένην ὑποταγήν. Τὸ ἔγγραφον τοῦτο τὸ φυλάττω Δὲν θέλω τὸ ἀποδώσει. Θέλω νὰ μένετε εἰς τὴν μνήμην μου ὑμεῖς οἱ ὑπο-

ρόλου Βου. τῇ 6 Φεβρουαρίου 1685, κατέλαβε τὴν ἀρχὴν ὁ ἀδελφός του Ἱάκωβος Βου, ὁ Μομούθιος ἐζήτησε, στηριζόμενος εἰς τοὺς ἀρχαίους αὐτοῦ ἀταδοὺς, νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τούτους τὴν βασιλείαν διὰ τῆς βίας. « Οὐεν ἀπεβιβάσθη ἐπὶ τούτῳ, περὶ τὰς ἀρχὰς Ιουρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, εἰς τὴν δυτικὴν Ἀγγλίαν, ἀλλὰ, ἐν μέρει διὰ τὴν ἀνεπειτηθεῖτα αὐτοῦ καὶ τῷ συμβούλῳ του, ἐν μέρει διότι δὲν είχεν διὰ ωριμάσεις ἡ κατὰ τοῦ Ἱακώβου δυσαρέσκεια, ἀπέτυχε, κατεροπώθη κατὰ τὸν διπόμενον μῆρα περὶ Σεδγέμουρον, συνελήφθη καὶ ἀπεκεφαλίσθη. Εἴραι δὲ ἡ μάχη αὗτη ἐπίσημας, διότι εἴραι ἡ τελευταῖα ἐπὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ ἰδάρους συγκροτηθεῖσα. » Εν ἀλλαις λέξεσι, ἡ εὐτοχὴς Ἀγγλία εἴραι ἡ μόνη ἵσως τῆς Εὐρώπης χώρα ἥνεις κατὰ τὰ τελευταῖα 150 ἔτη πατάπαι δὲν συνεταράχθη ὑπὸ ἐμφυλίων πολέμων.

(27) Κατὰ τὸ παναργαῖον Ἀγγλικὸν πολιτεύμα, ὁ βασιλεὺς εἶχε τὸ δικαίωμα τιθόντι τοῦ νὰ διακρίπῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ποιητικῶν νόμων. Ἄλλ' εἴρατ πρόδηλον ὅτι ἡ κατάχρησις τοῦ δικαιώματος τούτου ἥδεντα νὰ μεταβάλῃ τὴν συνταγματικωτέραν τῶν πολιτειῶν εἰς δευτοτικωτάτην. Πρὸς τούτοις ἡ συγχωρητήριος διακήρυξις δὲν ἀπήλλαττε μόνον τῶν ποιητῶν τὰς ὅποιας οἱ κείμενοι νόμοι ἐπέβαλλον εἰς τοὺς ἐτεροδεξιούτατας, ἀλλ' ἐπέτρεπεν αὐτοῖς καὶ τὴν εἰς τὰ δημόσια ἀξιώματα προσέλευσιν. Τελευταῖον, δέτε ἔτει 1672 ὁ βασιλεὺς Κάρολος Βου ἐξέδωκε τὴν πρώτην συγχωρητήριον διάταξιν, ἡ βουλὴ ἀπερήγατο ἀμέσως, ὅτι ὁ βασιλεὺς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ ν' ἀπαλλάσσῃ τῆς ἐκτέλεσεως τῶν ἀφόρωτων τὰ ἐκκλησιαστικὰ ποιητικῶν νόμων καὶ ὁ βασιλεὺς, ἀγαγκασθεὶς νὰ ἐρδώσῃ, ἀτεκάλεσεν ἐπισήμως τὴν διάταξιν του. Τοιαύτην δὲ ἀρχὴν ἐπέσθενσε καὶ ἡ περὶ τὰ τέλη τοῦ 1685, ἐπὶ Ἱάκωβου Βου. συγκροτηθεῖσα βουλὴ ὡστε οὐδεμίᾳ ὑπῆρχεν ἀμφιβολία, ὅτι ἡ διακήρυξις ἦτο παράνομος.

τὸ διποῖον αὐτὸς μὲν ἔγραψεν, ὃ δὲ λοιδοίς ἐνεχείται εἰς τὸν Ἱάκωβον. Η εἰλικρίνεια τῶν λόγων τοῦ ἀρχιεπισκόπου εἶναι ἀνεπίδεκτος ἀμφιθολίας. Τοιαῦτας ἐκ τῶν ἱερωμένων ὅσοι συνετελεῖσαν εἰς τὴν σύνταξιν τῆς ἀναφορᾶς, τινὲς ἡδυνήθησαν νὰ διατηρήσωσιν ἀκριβῶς εἰς τὴν μνήμην τῶν τὸ σύντομον ἐκεῖνον ἔγγραφον καὶ ἔγραψαν αὐτὸν εἰς τὸν τύπον. Άλλοι ἐπικράτεστέρα γνώμη τῆτον, ὅτι ἐκ τῶν περὶ τὸ βασιλέα τις ὑπῆρχεν ἀκριτόμυθος ἢ προσόπητης. Άλλοι προεῖνησε δὲ μικροτέραν ἐντύπωσιν καὶ τις σύντομοι ὑπλάσιοι, κράτιστα μὲν νενοτμένον καὶ γεγραμμένον, μυστικῶς δὲ τυπωθέν, τῇ αὐτῇ δὲ ἡμέρᾳ διαδοθέν ἀρθρόνως διὰ τοῦ ταχυδρομείου καὶ διὰ τῶν λειτουργῶν ἀγγελικοφόρων. Εἰς ἔκαστον ἱερωμένον τοῦ βασιλείου ἀπεσταλη ἀνὰ ἐν αὐτοῦ ἀντίτυπον. Ο συγγραφεὺς δὲν ἔζητε νὰ ἀποκρύψῃ τὸν κίνδυνον, τὸν ὅποιον ἔτρεχεν δῆλοι, δῆσοι δὲν ἐκτελέσωσι τὴν βασιλικὴν διαταγὴν, ἀλλὰ κατεβείχνεις ζωηρότατα τὸν ἐπιγαλήτερον κίνδυνο τῆς ὑποταγῆς. « Βάναν ἀναγνώσωμεν τὴν διακήρυξιν, ἔλεγε, πίπτομεν γωνίες ἀπίδικα τοῦ νὰ ἀνεῳθωθῶμεν ποτέ πίπτομεν, γωνίες ν' ἀξιωθῶμεν τῆς τυμπανείας οὐδενὸς, ἔξεναντίας ὅπλων πάντων πειρατούμενοι» πίπτομεν, προπεμπόμενοι πόδα τῶν ἄρδων ἔθους; τὸ ὅποιον δὲ δειλία μαζὶ θύει φέρει εἰς τὸν δικεθέαν. « Γινέται ἔρροντον, ὅτι τὸ πολλάδιον τοῦτο ἥλθεν ἀπὸ Ολλανδίας: » Άλλοι ἀπεῖδοι αὐτὸν εἰς τὸν Σχερλόκκιον. « Άλλος οἰκονόμος Νορμανδίου Πριέώς (Prideaux), διμάλιστα διεκριθεὶς περὶ τὴν δικαιομήν αὐτοῦ, τὸ ἔθεωρει ὡς ἔργον τοῦ Ἀλιφακούς.

« Η πρᾶξις τῶν ἀρχιερέων ἔτυγε παγκοίνου καὶ θεωριστικῶν ἐπιδοκιμασίας: τὴν οὐσίαν δημοσίας καὶ της ψύγης, διότι ἐρρέθη, ὅτι ὄνδρες τοτοῦτον ἐμβριθεῖς, ἐὰν ἐνόμιζον ἐκτούς ὑποχρέων κατὰ συνειδησιν νὰ διαβίλωσιν εἰς τὸν βασιλέα παρατήρησιν, ὀφειλονταί περάξως τοῦτο ἐν καιτῶ. : » Ήτον ἄρα γε πρέπονταί μη, διακοινώσωσιν εἰς αὐτὸν τὸ φρόνημά των εἰρηνῶν 36 ὁρῶν μόνον πρὸ τοῦ ὀρισμένου πρὸς ἀνάγνωσιν τῆς διακηρύξεως γρόνου; Καὶ ἀν τῇθει τῷρα τὴν ἀνακαλέση τὴν διαταγὴν, δὲν εἶγεν ἡτοῦ τὸν ἀναγκαῖον πρὸς τοῦτο καιρόν. « Ωστε ἡ ἀναφορὰ ἐφαίνεται σκοπούσα ἔχει νὰ μεταβάλῃ τὴν γνώμην τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ παροξύνῃ τὴν δισμένειαν τῶν πλήθους. Αἱ κατηγορίαι δημοσίας αὔταις ἡσταν διλιότεροι. Ο βασιλεὺς ἐξέδωκεν εἰς τοὺς ἐπιτκόπους διαταγὴν γένεαν, ἀπροσδόκητον καὶ πολλῆς ἀμφιχανίας πρόξενον. Τὸ καθῆκον αὐτῶν ἦτο, πρὶν ἡ πράξια τὸ δρεστικὸν, νὰ συγεννοθῶσι πρὸς ἄλλήλους καὶ νὰ γνωρίσωσι τὴν γνώμην ἕσσον ἐνδέχεται πλειστέρων μελῶν τοῦ τάγματος, τοῦ διποίου προϊστάντο. Ήσαΐ δὲ διεσπαρμένοι καθ' ἄπαν τὸ βασίλειον, καὶ τινὲς αὐτῶν ἀπείχον ἀπὸ ἄλλήλων μιᾶς διοικήσεως ἔβδομάδος δρόμον. Ο Ἱάκωβος δὲν ἐπέτρεψεν εἰς αὐτοὺς εἰμὴ 14 μόνον ἡμέρας, διὰ νὰ πληροφορηθῶσι, νὰ συνέλθωσι, νὰ συσκεψθῶσι καὶ νὰ ἀποφασίσωσιν· μᾶς βιβείσιας δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ θεωρῇ ἐκτὸν ἡδυμένον, διότι δὲν ἔμαθε τὴν ἀπόφασιν τῶν εἰμὴ ὀλίγον πρὸ τῆς συμπληρώσεως τῶν 14 ἐκείνων ἡμερῶν,

γυνθή ἔχει ἐπιβάλη ἀπλῆν κατάκρισιν εἰς ἐνόχους τιμούτους ὅποιοι ήσαν οἱ 7 Ἐπίσκοποι. Καὶ δὲν ἐπεῖδο μηδὲν νὰ εἰσαγγέλωσιν ἐνώπιον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐκτροπῆς, ἐπειδὴ αὐτὸς ἔδρευεν ὡς πρῶτος, μᾶλλον δὲ ως μόνος δικαστής διότι ὅσῳ ἀναίσχυντον καὶ ἀνήρ τὸ μέτωπον, ὅσῳ πεπωρωμένη καὶ ἀνήρ τον ἡ καρδία αὐτοῦ, ἥσθιαντο τὸ βάρος τῆς καινῆς ἀπεγγέλεισας, τὸ ὅποιον εἶχεν ἦδη προκαλέσει, καὶ ἀπεδειλία πρὸς τὴν οἵαν εὐθύνην τὴν ὅποιαν ἔμελλε νὰ ἐπισπάσῃ διὰ τῆς ἐκδόσεως ἀποφάσεως παρανόμου κατὰ τῶν ποιμένων τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν ἡγαπημένων τοῦ λαοῦ. Άλλο προέτεινε νὰ καταδιωχθῶσι ποινικῶς. Ὅθεν ἀκεφασίσθη, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ὑπογραφθέντες εἰς τὴν ἀναφοράν, θέλουν κατηγορηθῆναι τῷ πιον τοῦ ἀνθράτου βασιλικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἔνογκοι στασιαστικοῦ λιβελλοῦ. Εἶχε δὲ ἡ αὐλὴ τὴν βαθεῖαν πεποίθησιν, ὅτι θέλουν καταδικασθῆναι, διότι δικασταὶ καὶ εἰσαγγελεῖς ἤσαν δργανα αὐτῆς ἀπὸ τῆς καταργήσεως τῶν ἀρχαίων προνομίων τοῦ Λουδίου, οὐδεὶς κατηγορούμενος, τοῦ διποίου ἡ Κυθέρωντος ἐπειθύμει τὴν τιμωρίαν, ἡθωθη ὑπὸ τῶν ἐνόρων. Οἱ ἀπειθήσαντες ἀρχιερεῖς ἔμελλον λοιπὸν πιθανώτατα νὰ καταδικασθῶσιν εἰς καταστρεπτικὰ πρόστιμα καὶ εἰς μακράν φυλάκισιν, καὶ ἔμελλον νὰ θωρήσωσιν εὐτοχεῖς ἑαυτοὺς ἀπαλλαττόμενοι τῶν

κακῶν τούτων ἐπὶ τῷ δρόῳ τοῦ νὰ δικαιοῖξωσιν, ἐντός τε καὶ ἐκτὸς τοῦ Παρλαμέντου, τὰ βουλεύματα τοῦ ἡγεμόνος.

(Η συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλοάδιον.)

ΠΘΗ ΤΩΝ ΟΥΓΓΡΩΝ ΜΕΓΙΣΤΑΝΩΝ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Π ιδιορρήθμία εἶναι ἐπίγης συγνή εἰς τὴν Οὐγγαρίαν καθὼς καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐντελέστατος ἐπειδή τῶν Οὐγγρῶν ἐκείνων μεγιστάνων, οἵτινες, διὰ τὸν ἄλλοκοτον καὶ αὐθαίρετον αὐτῶν γαρακτήρα, εἰμποροῦν νὰ θεωρηθῶσιν ὑπέρτεροι καὶ αὐτῶν τῶν ἀρχαίων τῆς Εὐρώπης τιμαριωτῶν, ὑπῆρξεν ὁ γέρων κόμης Πολοκτάτης. Ο κόμης οὗτος διῆγεν, ως καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῶν ἀρχόντων ἐκείνων, ἐν τῇ βασιλικῇ αὐτοῦ ἐρημίᾳ. Βίον τοῦ διποίου δὲν ἔχομεν ιδέαν. Ποτὲ διοικητικὸς ἡ δικαστικὸς τῆς Αὐστρίας ὑπάλληλος, δὲν ἐτόλμητε νὰ πατήσῃ εἰς τὰ κτήματά του, ἡ δὲ φιλοξενία του ἦτο θυμυατή, παράδοξος, παράξενος, ως ἔξαγεται ἐκ τῶν ἐπομένων. Επειδὴ τὰ τείχη τοῦ πύργου του, διτις πάλαι ποτὲ ὑπῆρξε φρούριον τουρκικὸν, ὑψώντο ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀπότομου βράχου, καὶ δὲ πιθυμῶν νὰ ἀναβῇ εἰς τὴν ἀληθῆ ἐκείνην γυπὸς φωλεάν, ἐπρεπε νὰ τριγυρίσῃ πολλὴν ὥραν περὶ τὸν κεκολοβωμένον αὐτὸν κώνον, διδιοκτήτης ἦθελε περάσει χειμῶνας ὅλοκλήρους χωρὶς νὰ ἔχῃ μὲ τίνα νὰ διμιῆτῃ, ἀν δὲν ἐπενόει περιεργον τεχνατικα. Αμα ἤρχετο ὁ διεκέμβριος μῆν, ἐστελλεν εἰς τὰς λεωφόρους τὰς ἀγούστας εἰς Γαλλικίαν διπλοσόδρους, οἵτινες συνελάμβανον πᾶσαν διεργομένην ἀμυνὴν καὶ, μὲ ὑπερβολικὴν εὐγένειαν, ἥναγκαζον τὸν κύριον αὐτῆς νὰ ἐλθῃ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν διδιοκτήτην τοῦ πύργου. Ο δὲ κόμης ὑπεδέχετο ἐν παρατάξει τὸν ἀκούσιον αὐτοῦ ξένον, δὲν ἦκουε κάμπιαν παρατήρησίν του, διέτασσε νὰ βάλωσι τὴν ἄμαξαν ὑπὸ κράτησιν, καὶ, ἐπὶ τῇ προφάσει, ὅτι πᾶς Οὐγγρος εὐπατρίδης ἔχει τὸ δικαιώματα νὰ κρατῇ παρ' ἑαυτῷ τὸν ξένον του τρεῖς τούλαχιστον ἡμέρας, συνεκρότει, πρὸς χάριν του, χοροὺς ἀγροτικούς, μουσικὰς συμφωνίας, ἄλλας χωρικὰς διασκεδάσεις, καὶ παρεῖγεν εἰς αὐτὸν τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ κυνηγίου καὶ τῆς ἀλιείας. Οσονδήποτε σπουδαῖα καὶ ἀνήρ της ὑπόθεσις διὰ τὴν διποίαν ἔξηλθετε εἰς διδοιπορίαν, δι κόμης της δόδυσθητος ἐπρεπε νὰ μείνετε τρεῖς ἡμέρας αἰχμάλωτος αὐτοῦ. Τοιαῦτα πρεσβεύουσιν αἱ Μαγιάροι περὶ φιλοξενίας· ἀν δὲ τυχὸν θελήσετε νὰ μείνετε διὰ πολὺν χρόνον παρ' αὐτοῖς, τοῦτο θεωρεῖται ως τιμὴ μεγάλη· πρέπει μόνον νὰ ζητήσετε συγγνώμην ἀπὸ τὸν κύριον τῆς οἰκίας διότι δὲν ἐφέρετε μαζή σας τὴν γυναικά σας, τὰ τέκνα καὶ τοὺς ἑαδέλφους σας· Μεταξὺ τῶν πολλῶν τοιστῶν ἐπισκέψεων, τῶν διποίων ἡ παράτασις ὑπερβαίνει πάντας δυνατὸν δρον, ἀναρέρεται ἡ ἐπίσκεψις "Αγγλου τινάς, διτις ἐστρώθη ποτὲ

μιαρόν ποτε τὸ ιερό τῆς θέμιδος δούρα. Νέος ἦται, ἀπὸ ἀπλοῦ δικηγόρου, ἀνηγορεύθη, ἐπὶ Καρόλου τοῦ Βασιλέως ἀρχιδικαστῆς τοῦ ὑπερτάτου βασιλεοῦ δικαστηρίου, ὅχι διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ καὶ τὴν σοφίαν, ἀλλὰ διότι τὸ δικαστήριον τοῦτο προέκειτο νὰ χρησιμεύσῃ ως δργανον βουλευμάτων τὰ ἀποτασίεις ἀγελάμβαρε νὰ ἐπιτημώσῃ ὁ σωλῶν ἐν σέβας τη πρὸς τὸν τύμον ἡ ἱχρος αἰδοῖς. Ο βασιλεὺς Κάρολος Βασιλέως, δοτις βεβαιώσε δὲν ἦτο σωδρωτὸς ἀνήρ, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἀποβάλει ἐντελῶς τὴν συνειδητού τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας, ἐνεγκε περὶ τοῦ Ἰεφφρένος· αἱ ἀνθρωποὶς αὐτὸς δὲν ἔγειρον οὔτε γράσσεις, οὔτε νοῦς, οὔτε τρόπον; τοῦ γέρεσθαι, ἀντὶ πάντων δὲ τούτων ἔχει ἀγαπητον πλείονα ἡ δέκα ἀγαστορυμέναι δρομάδες. Ὁ δι τάχαβος Βασιλέως οὐδὲ μνογομετεχειρίζεται τὸν ἀνδρα, ἀλλὰ καὶ ἡγάπα αὐτὸν ὅθερος ἄμα βασιλεύσας, ἀπηγόρευσε τὸν Ἰεφφρένην πάρεδρον τοῦ μεγάλου σφραγιδοφύλακας. Ἐπειτα δὲ, ἀγαπητον τὸν κτηνῶδη ζῆλον τὸν ὅποιον ἔδειξε περὶ τὴν καταδιωξίν τῶν δικαδῶτων τοῦ Μομουνθίου, ἔχειροτόηησεν αὐτὸν καὶ μέγαν Σφραγιδοφύλακα ἡ καγγελάριον. Τὸ πάντων δὲ περιεργύτας εἶναι, ἔτι, ἐνῷ ἀπέβαλε τῆς ὑπηρεσίας τοὺς γυναικαδέλφους αὐτοῦ, μόνον διότι δὲν ἔδειχοτο νὰ ἐξομβωσι τὸν Ἰεφφρένην, διετήρει καὶ προῆγε τὸν Ἰεφφρένην, διαμαρτυρομένον ὅταν, πιθανώτατα διότι οὐδὲ μεταξὺ τῶν καθολικῶν ἡδύρατον ἀραμαλύη τινὰ τοσοῦτον πρόθυμον καὶ ἀραιδὴ ἐκτελεστὴν τῶν εἰσθρῶν αὐτοῦ βουλευμάτων.